

У извештају УНМИК-а из 2003, који ексклузивно објављује београдски “Прес“, наводе се сведочена осморице Албанаца који су отимали и убијали Србе. Један од монструма каже да је Харадинај забранио да се свете Србима јер су му били потребни живи због трговине органима - Дик Марти је на основу тога написао сад већ широм света познати Извештај.

Тужилаштво у Хагу је још у новембру 2003. године добило сведочења седморице Албанаца, учесника у трговини органима отетих Срба на Космету, и једног Албанца који је био заробљен са Србима, у којима су изнети сви детаљи ових монструозних злочина, укључујући и идентитет појединих жртава!

Документ који су истражитељи УНМИК-а доставили главном истражитељу Патрику Лопез-Терезу садржи доказе на основу којих је и известилац **Дик Марти написао извештај**, о којем ће се данас водити расправа пред Парламентарном скупштином Савета Европе.

У документу из 2003, чије детаље “Прес“ ексклузивно објављује, наводи се да је исказе дало осам сведока, од којих је седморо активно учествовало у злочинима. Осми сведок је Албанац, који је заједно са отетим Србима био у затвору “због сарадње са српским властима“. Четири сведока су директно учествовала у транспорту најмање 90 Срба у затворе на северу Албаније, а тројица су учествовала и у превозу заробљеника до куће у којој су им вађени органи (данас позната као “жута кућа“). Двојица војника ОВК су признала да су сахрањивала остатке Срба, а сведочио је и један Албанац, који је превозио извађене органе до аеродрома у Тирани.

Страшна сведочена

Истрага је утврдила да је отето између 100 и 300 Срба и превезено на север Албаније, где су им вађени органи, што је спровођено уз знање и учешће високих функционера ОВК, као и доктора са Космета и из иностранства. У документу се наводи да је акције Албанаца са Космета подржавала албанска тајна полиција.

Документ до ког је дошао “Прес“ неоспорно доказује и линију командовања која води до лидера ОВК Рамуша Харадинаја и његовог брата Даута, а један од сведока је потврдио и да је Харадинај 1999. године у појединим крајевима забранио убијање Срба из освете, да би имао коме да вади органе.

У документу пише да ништа што је у вези са организованим криминалом на југу Космета не може да се уради без контроле “пећког и призренског клана”. Сведок који је често боравио у ОВК бази Тропоја, којом је од 1998. командовао Даут Харадинај, посведочио је да је свако хапшење морало да буде пријављено Рамушу Харадинају.

- Сведок је тамо често боравио и имао контакте са Даутом и Рамушом Харадинајем, али много више са Даутом. И пре бомбардовања неколицину Срба су доводили као заробљенике, али је већина стигла убрзо после бомбардовања. Рамуш и Даут су захтевали од локалних ОВК команданата да се уздрже од осветничких намера још почетком јула 1999. године. С друге стране, организовали су киднаповање преосталих Срба у областима под њиховом контролом и депортовали их у северну Албанију. Наставило се са убиствима Срба, али је било боље контролисано. Рамуш је издао стриктно наређење свим командантима да га извести ако ухапсе неког од Срба - пише у извештају достављеном Хашком трибуналу.

Сведок: Нисмо смели да тучемо Србе

Један од сведока је нагласио да им је у Призрену речено да не бију затворенике.

- Први пут сам чуо тако нешто и изненадио сам се, пошто смо Србе раније увек тукли и ломили им руке и ноге. Преспавали смо у Призрену на месту где је било доста проститутки. Сутрадан смо отишли у Албанију. Стигли смо у Кукеш, где су нас сачекала два тамна човека, мислим да су Арапи. Нисам сигуран које су националности. Онда смо отишли у Бурељ, тамо смо преноћили. Тамо је било још Срба, мушкараца и жена. Затвореници су смештени у неко складиште, нисам сигуран колико их је било. Можда десетак. Сутрадан смо се одвезли југозападно од Буреља, у Фушје-Крује. Пре него што смо кренули, доктор је једном војнику дао торбу са неким папирима. На свим путовањима увек би нам давали ташну или фасциклу са папирима. Стигли смо у ноћ, тамо нас је чекао албански доктор Ђамил, прегледао је затворенике и питао да ли су их тукли -

стоји у сведочењу овог Албанца.

Пут у једном правцу

Сведок који је описан као Албанац са југозападног Космета, који је служио као возач и нижи оперативац у ОВК за време рата, испричао је како је превозио отете Србе на север Албаније.

- Укључио сам се у транспорт затвореника средином августа 1999. Звали су ме људи из ОВК. Имао сам неку врсту обавезе да их послушам. Познавао сам путеве у Албанији пошто сам тамо возио проститутке. Мој командант ми је рекао да пошто знам путеве, ја треба да возим. Рекли су ми да идем у Криву Реку. Када сам стигао, рекли су ми да треба да превезем неке људе у Албанију. Покупио сам четворицу Срба. Речено нам је да не разговарамо са њима, али су током пута стално постављали питање где их водимо. Рекли су им да уђуте или ће их пребити. “Водимо вас да сечете дрва и радите на пољу“, речено им је - испричао је детаљно овај сведок.

Сведок који је возио отете Србе испричао је да је укупно четири пута ишао у “жуту кућу“. Пошто је у ту кућу довозио и проститутке, мислио је да се о томе ради, али се повукао када схватио шта се догађа.

- Када сам вршио прву испоруку у Бурељ, мислио сам да их воде на нека тестирања, да узимају узорке крви. Раније сам чуо да узимају узорке крви од затвореника. То ме је збуњивало? Тек после трећег пута сам схватио шта се догађа. Ушао сам у собу у Бурељу да попијем чашу воде. Било је чисто и осећао се веома јак медицински мирис. Подсетило ме је на болницу. Тада ми је пало на памет да је то једина кућа где сам довозио људе, али никог нисам ту покупио - каже Албанац.

(Прес)